

POVEȘTILE PELEȘULUI

CARMEN SYLVA, REGINA ELISABETA A ROMÂNIEI

Ediție îngrijită și postfață de
SILVIA IRINA ZIMMERMANN

Ilustrații
ARHIVA PRINCIARĂ DE WIED

Peleşul

in Bucegiul care, vechi de bătrân ce este, a văzut așa de multe, încât nici nu-i mai vine să se mire de nimic, se avântă clocotind un pârau de munte, atât de sălbatic și de năvalnic, încât parcă, în răsfățarea lui, ar voi să cutreiere lumea toată.

E un voinic minunat Peleş, cu părul creț și cu adânci ochi albaștri, și e atât de voios și de puternic, fiindcă s-a născut în adâncimile unui munte uriaș. Se zice că vine dintr-un lac năprasnic, ascuns în fundul pământului și în care locuiesc zânele apelor. Și dacă stai mult lângă Peleş, așa de mult cât să uiți lumea, auzi cu totul deslușit cântările zânelor.

Chiar se ivește, din când în când, câte o zână, care, plutind pe o frunză mare și lată de-a lungul Peleşului la vale, alunecă din treaptă în treaptă peste cascadele apei și privește cu ochi vioiși la lume. Dar nu poate să o vadă decât acela care s-a născut pe la toacă și n-a avut niciodată vreun cuget rău în sufletul lui.

Ele netezesc cu degetele lor gingașe pletele crețe ale lui Peleş și vorbesc pe șoptite cu dânsul despre leagănul lor cel ascuns în tainițele muntelui, apoi, el le pune în față oglinzi mititele, ca să-și vadă chipurile trandafirii. Iar șoptele lor sunt tainice, ca și când s-ar furișa prin frunziș adierea unui vânt domol.

Apoi, Peleş niciodată nu obosește, atât de mare îi este puterea și de grăbită călătoria. Darnic din fire, își reînnoiește mereu valurile spumoase și nu se întrebă cât a dat și cât îi mai rămâne. Știe prea bine că jos, în adâncime, e lacul mare, care nu seacă niciodată, câtă vreme Bucegiul nu se va fi prăbușit și marea nu va fi acoperit

Carpații. El, Peleş, nu știe deloc a socoti și nu zice niciodată: „Nu vreau să mă istovesc ca nu cumva să rămâi sărac!” O, nu, harnic și darnic își aruncă valurile prin lume la vale, ca oameni și vietăți, și ierburi să se răcorească din ele!

Se necăjește cu toate aceste și el câteodată, când primăvara nu vrea să sosească, ori toamna pleacă prea în pripă, atunci se face de tot galben și se umflă în mânia lui așa de tare, încât rupe și sfâșie tot ce-i cade la îndemână. Iar crivățul râde de dânsul ori, drept pedeapsă, îl biciuiește și-i aruncă-n drum copaci mari, ca să-l obosească cu ei pe nerăbdătorul copil, cu pletele crețe și cu inima îndârjită.

Dar nici nu e cu puțință să nu-l apuce necazul, când iarna vine așa degrabă. Îi este un lucru nesuferit când copacii își aruncă frunzele în el și trebuie să le poarte acum neînsuflețite, pe acelea cu care nu glumise toată vara; apoi îl supără și gheața, care-l strâmtorează și vrea să-l silească a tăcea. Căci un păcat mare are Peleş: voiește să stea, mereu să stea de vorbă, cu florile, cu copacii, cu păsările, cu vânturile, chiar și cu mușchii de pe pietrele din albia lui, ba, în cele din urmă, și cu sine însuși, când nu mai e cine să-l asculte. Și care e omul ce-ar voi să stea cu sine însuși de vorbă? Fie cel mai cuminte, tot i s-ar urî în curând, cum i se urăște de multe ori și celui mai bun al său prieten, care s-a putut deprinde la răbdare față cu dânsul.

Iară lui Peleş îi place prea mult ca alții să se minuneze de poveștile lui, și nu ține deloc să păstreze tainele ce i s-au încredințat, deși munții l-au muștrat adeseori pentru limbuția lui, zicându-i „Babă bătrână”. Dar el și-a scuturat părul creț și a aruncat o privire ștregărească la codru, ca și când ar voi să-i zică: „Așa-i că ție-ți place să mă ascuți?”

Am stat ceasuri multe și îndelungate lângă el și am ascultat spusele lui, și câteodată parcă vedeam vârful degetului vreunei zâne, ori piciorul trandafiriu, ori o pleată din părul ei; și am auzit adeseori cântări minunate. Acum am să vi le povestesc toate.

Căci nu e taină ceea ce Peleş a spus; o știe o mulțime de lume, o știu feriga și mușchiul, și floarea Nu-mă-uita, și fagii, și brazii, iar acelora care n-o știu, le-o spune vântul, ce scutură mereu frunzele, până ce nu le spun toate, ca păsările să ducă vorba mai departe peste nouă mări și nouă țări, pân-acolo unde nu mai sunt furtuni, fiindcă nu mai este nici aer. Fiindcă însă eu nu am aripi, nu pot purta

poveștile departe-n lume, ci trebuie să le spun, pentru ca să mergeți și voi să-l vedeți pe Peleş.

Poate că el are să vă povestească mult mai multe ca mie, iar acelor care n-au avut încă niciun cuget rău în sufletul lor, li se vor arăta și zânele.

Acum, ascultați ce a fost, cum a fost odată și dacă n-ar fi fost, nici n-ar povesti-o Peleş.

